

JUSTICIA SOCIAL

Any III - Epoca III

Barcelona, 18 de febrer de 1933

Núm. 85

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La traïció de Moscou

Esponàniament, i davant del perill, socialistes i comunistes alemanys, oblidant diferències tàctiques i velles ferides, proposaren el front únic proletari contra el feixisme, expressió criminal de la reacció capitalista. El moviment fou vist amb profunda simpatia pel proletariat internacional. Els partits socialistes, com la U. S. C., s'adreçaren a les dues internacionals, recordant-li la Constitució de la Internacional Socialista Obrera, se sabia favorable. Es descomptava també com a favorable la contestació de la Internacional comunista. I a l'espera d'ella, els comunistes austríacs s'aplegaren a la immensa manifestació socialista contra el feixisme, a Viena. I oradors conegutíssims del comunisme alemany parlaren en mitjings... ..

Però, coincidint amb aquestes proves admirables de cordialitat entre les masses proletàries amenaçades del mateix perill, de Moscou sortí una ordre criminal, desconhortadora: la consigna de lluitar, no contra Hitler i el feixisme internacional, sinó contra els socialistes d'Alemanya i de tot arreu.

Així, fredament, brutalment, Moscou ha trait el proletariat in-

ternacional. Car, traïció és debilitar les forces obreres, llançar-les unes contra les altres, en el moment precis en què la reacció capitalista proclama com a doctrina d'Estat la destrucció, l'aniquilament del marxisme.

¿A què pot ésser deguda l'ordre de Moscou?

Els ingenus, aquella mena de comunistes que combreguen amb rodes de molí, hi veuran una maniobra genial. Pensaran, o els faran pensar, que el triomf d'Hitler a Alemanya, en consolidar el feixisme italià i l'hongarès i el polonès i el iugoslau o el romanès i l'encara no dominant d'Austria, precipitarà els esdeveniments en l'Europa occidental, provocarà una guerra continental, preludi catastròfic de la gran revolució mundial... Però no pensarà, o no els deixarà pensar, que un front únic total socialista-comunista a Alemanya, inici de la unificació del marxisme arreu del món, seria no solament la derrota ràpida i definitiva d'Hitler i del junkerisme, sinó també la revolució proletària, el principi de la fi del capitalisme occidental... Amb menys dolor, amb majors seguretats de victòria immediata.

No és la revolució mundial, el

que preocupa a Stalin, amo de la U. R. S. S. Les preocupacions de la Rússia actual no són pas les de Lenin, les que posaria en primer pla Trotski. No són preocupacions classistes. Són preocupacions maximalistes en frança davallada envers l'imperialisme més cru i més agressiu. Altrament, Stalin enfortiria Mussolini donant treball a les drassanes italianes, a l'hora greu que Hitler trionfa i que Mussolini afusella tot treballador sospitós de comunista?

Rússia no és ja el fogar revolucionari. L'impuls revolucionari es troba decandit, i ha mort amb l'eliminació despietada de tots els abnegats companys de Cen'n. Com a França morí la Revolució despietada, en les persones dels seus principals líders, per Robespierre.

La dictadura stalinista, en perill de ruptura a l'Extrem Orient, cerca ajut i possibles aliats entre les potències capitalistes que s'ofeguen ja en el delirium tremens reaccionari. Va renovant, progressivament, totes les realitzacions socialistes, ensems que redreça els tòpics maximalistes, patrioters que la revolució leninista aterra, nega en sang. I no passarà molt

de temps sense veure, per Hitler reivindicar Dantzig i trossos de Polònia; i per Stalin, Finlàndia, Estònia, Letònia, Lituània, la Besaràbia i, potser, la mateixa Polònia, tots els grups nacionals que recobraren llur independència política en esquarterar-se el caciquisme.

Cal que els treballadors segueixin amb cura les maniobres de Moscou. Cal que tinguin en compte que la III Internacional no és ja altra cosa que un instrument a mans dels imperialistes russos, dels mateixos dictadors que en nom del proletariat han exterminat els herois de l'autèntica revolució socialista començada per Lenin i morta a mans d'Stalin, i han signat l'ordre criminal de lluita contra els socialistes alemanys...

Cal que els comunistes sincers, d'ací i d'allà, davant dels fets es desentenguin de Moscou i s'uneixin a tots els treballadors per a donar la batalla decisiva al feixisme internacional. Pesi a Moscou i contra Moscou.

Car Moscou, ho repetim, ha trait el proletariat a benefici de Hitler, de Mussolini, d'Hortz, aliats de Stalin!...

A l'interior:

El redreçament sindical
per Ramon Jové.

Informe del C. E. al II Congrés de la U. S. C.

Del Congrés Municipalista
per F. Rossell i Montané.

Socialisme i Bolxevisme
per Rafael Campalans.

Galsworthy, per Ulisses.

Crisi de treball i crisi d'organització
per F. Viladomat.

Fulls de viatge
per E. Volutin.

Etc., etc.

NÚMERO
S O L T : 15 cts.
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre . . . 2'50 ptes.
Semestre . . . 4'50 "
Any 8'00 "

Redacció i Administració:
Portaferrisa, 30, pral.

La Conferència Obrera sobre l'atur forçós

Diumenge passat, dia 12, van celebrar-se a l'Alneu Polytechnicum les sessions de l'anunciada Conferència Obrera.

Els nostres companys que no pogueren assistir-hi s'hauran assabentat per la premsa diària de les Conclusions aprovades en definitiva.

Legint les esmentades Conclusions es veu immediatament una diversitat filla de l'ambient i dels components de la Conferència. N'hi ha uns francament constructives i pràctiques; n'hi ha d'altres francament demagògiques i més aviat inoportunes. En resum, però, la tasca de la Conferència és altament lloable perquè assenyalava un camí de solucions que, de posar-se a la pràctica, com cal esperar, palliaran immediatament les tragèdies derivades de la plaga social de l'atur forçós a Catalunya.

Les conclusions pràctiques, clares i ben definides són les següents:

1. La definició de la finalitat de la Conferència adoptada per unanimitat i deguda a una esmena addicional a la Ponència primera presentada pel delegat de la U. S. C. Diu així: «El problema de l'atur forçós no pot tenir solució en l'actual sistema de producció capitalista. Cal, però, mentre duri aquest sistema, cercar un palliatiu a la tràgica situació dels aturats, i aquesta és la finalitat de la Conferència Obrera.»

2. Les consignes següents de reivindicació immediata de la Ponència segona:

(a) Jornada de sis hores sense baixa de salari.

(b) Creació d'una assegurança obligatòria contra l'atur forçós, la qual organitzarà empreses de producció del ram de construcció i d'altres, d'acord amb els projectes que presentin els Sindicats de cada ram. En aquestes empreses s'establirà també la jornada de sis hores. Les obres de tota mena que hagin de portar-se a cap per compte d'organismes públics seran encomanades a les empreses organitzades sota la direcció dels mateixos assegurats i amb la inspecció de la corporació pública corresponent. L'organisme assegurador serà dirigit directament pels obrers.

(c) La creació d'un impost del 3 per cent a càrrec dels patrons, sobre tots els sous i jornals que paguin a llurs assalariats, per tal de subvenir al sosteniment i funcionament de l'organisme assegurador.

(d) El respecte acordat a les organitzacions obreres que ja tinguin estructurat un sistema de previsió i ajut a llurs membres que estiguin o puguin estar afectats per l'atur forçós.

(e) «La llei que creï l'organisme as-

(Passa a la pàgina 4)

Mentre triomfa el feixisme

Llegim: «Estas tendencias capitalistas con sus respectivos reflejos en el campo socialista, se producen en todos los países. La lucha contra la social-democracia es, pues, mucho más compleja de lo que pudiera parecer a primera vista. Para sacar de ella las consecuencias útiles de desenvolvimiento del proceso revolucionario, es necesario que el partido comunista huya de toda abstracción metafórica estilo socialfasismo y que plantee dialécticamente la lucha en el terreno de las realidades.» Signat: «Jaime Miravittles.»

No interessa l'estil pedantesc, tan característic de tots els intel·lectuals que juguen a «tècnica revolucionària». Interessa subratllar que mentre el feixisme triomfa a Alemanya i amenaça a tot el proletariat internacional, la preocupació dels nostres comunistes no és per lluitar la batalla contra aquell. Nosaltres som socialfeixistes. Els feixistes autèntics no capliquen el senyoret Miravittles. Xarlatans!...

L'Executiu de l'Aliança Cooperativa Internacional a Barcelona

Com havíem dit, els dies 11, 12 i 13 s'han celebrat a la nostra ciutat les reunions de l'Executiu de l'A. C. I. Amb aquesta ocasió s'han celebrat una sèrie d'actes, entre els quals cal remarcar la interessant conferència de Henry J. May al Saló de Cent de l'Ajuntament, sobre «La crisi econòmica mundial des del punt de vista del consumidor», i la conferència del camarada Victor Serwy a l'estatge de la U. S. C., de la qual donem compte en un altre lloc d'aquest número.

Ens és un plaer de fer constar que l'organització d'aquests actes, com així la traducció de la conferència de Mr. Henry J. May al català, ha estat a càrrec del nostre company Lluís Ardiaca, encarregat actual del Servei de Cooperació de l'Ajuntament de Barcelona, el qual ha rebut per la seva tasca elogis dels cooperadors estrangers.

L'assemblea del diumenge

La renovació sindical

Feia temps que amb molta freqüència s'apropaven als nostres centres nuclis de treballadors invitant-nos a emprendre la tasca d'estructurar uns organismes sindicals on tots els assalariats, pel sol fet d'ésser-ho, podessin afiliar-s'hi i actuar en igualtat de drets i deures, independentment de les idees polítiques que podessin tenir.

Nosaltres sabíem — puix no som ni uns inconscients ni uns insensats — el que representava una determinació d'aquesta naturalesa i anàvem ajornant aquest aspecte d'actuació, el més característic de la lluita de classes, perquè vèlms militants com som en el terreny sindical, vèiem amb perfecta claredat que si bé era cert que amb una actuació honesta i intel·ligent, l'èxit no podia mancar sobretot comptant com a valor aglutinant amb el valor moral que arreu es reconeix a la U. S. C., tan bon punt ens llançéssim a la palestra podrien provocar-se reaccions, sinceres per bé que interessades les unes i absurdes les més, que ens posarien en situació de parlar clar i jugar fort i era precisament això darrer que volíem evitar per tal de no fer el greixet a la burgesia.

Els últims esdeveniments, seguits de l'actitud suspecta en què es troba situada la C. N. T., han produït una decepció en el proletariat, que allò que primer eren invitacions cordials han esdevingut sol·licituds apremiantis intervinent-hi àdhuc sindicats organitzats que ens demanaven la paraula orientadora davant el caos i la defecció imperant i allò que de bell antuvi es podia ésser, ha anat prenent un tant urgent que desentendre-se'n era fer un

manament als més elementals principis de solidaritat. Y començarem la feina.

El diumenge passat es celebrà una assemblea d'afiliats a la U. S. C. per tal de deliberar quina havia d'ésser la seva posició, com a assalariats, davant la situació en què es troba la classe treballadora. Un deure de companyonia ens obligava a fer-ho així.

El local central bullia d'entusiasme i les deliberacions àmplies i apassionades palesaven l'encert de la nostra decisió i de les possibilitats de la tasca que estàvem iniciant, el que calia era fer convergir totes les opinions en una fórmula que podessin acceptar tots, àdhuc aquells a qui encara els dol, cosa molt elogiable, ha-

ver de reconèixer que amb la C. N. T., no hi ha res a fer.

Les conclusions que s'aprovaren palesen els desigs de fer feina. En primer lloc es va aprovar la idea de llançar un manifest a la classe treballadora, després d'haver-se sotmès a la consideració de l'assemblea el projecte que la comissió organitzadora havia redactat. Després es nomenà una comissió que prendrà al seu càrrec l'organització preliminar de la nova força sindical fins a la convocatòria d'una Assemblea dels sindicats de Catalunya adheritats, on donarà compte de la seva gestió i farà dimissió del seu mandat, sometent-se als resultats i decisions que prenguin l'Assemblea.

SOCIALISME CONTRA FEIXISME

La situació actual a Alemanya

La conferència del camarada Friedlaender donà lloc a una gran manifestació de solidaritat socialista internacional

Dimecres al vespre, invitat pel Comitè Executiu de la U. S. C., el camarada Otto Friedlaender, ex-secretari de la Internacional d'Estudiants Socialistes i candidat pel partit socialista alemany a les properes eleccions del Reichstag, donà una conferència sobre el tema actualíssim de «La situació actual d'Alemanya».

La conferència, com és natural, desenvolupà a Barcelona una forta expectació. Al moment de començar l'acte, la sala del nostre estatge central estava plena de gom a gom. Entre els assistents, ultra els militants de la U. S. C., hom remarcava la presència de molts comunistes i de bastants alemanys, alguns d'ells amb la insígnia socialista de les tres sagetes. Hom remarcà, també, i es celebrà molt, la presència d'un beñ infant habilitat amb l'uniforme dels «Falcóns rojos», organització juvenil socialista alemanya.

El company Granier-Barrera féu la presentació del conferenciant, i el company Ardiaca s'encarregà d'anar traduint el seu parlament al català

Quan ja el camarada Friedlaender portava una bona estona parlant, uns quants assistents alemanys, pertanyents al grup hitlerà de Barcelona, interromperen l'orador, cosa que provocà una reacció dels assistents, entre ells molts alemanys, que foragitaren violentament els pertorbadors als crits de «Mori Hitler!» i «Visca el Socialisme!».

El camarada Friedlaender continuà valentment el seu discurs en mig dels aplaudiments entusiastes de l'auditori, i en acabar fou felicitat calorosament pels seus compatriotes alemanys i per una representació del grup socialista italià a Barcelona, els quals expressaren al camarada Friedlaender l'esperança que el socialisme alemany sabria vèncer el feixisme i ajudaria els obrers italians a alliberar-se de l'opressió de Mussolini.

La setmana entrant donarem un extens resum de la interessantíssima conferència del camarada Friedlaender, que dijous empenquè el retorn a la seva terra.

MOVIMENT SINDICAL

El redreçament sindical

Una vegada o altra havien de seixir els que han predicat com a programa social el fer taula rasa de tot. En el terreny sindical ja hi hem arribat. Ja no queda ni ombra de Sindicats.

No és que, per partidarisme, ens equivoquem respecte l'actual situació sindical. No confonem, o no creiem confondre, si es vol així, la realitat amb un desig personal o de tendència. Els Sindicats, aquesta vegada, no venceran la crisi.

Es cert. No és la primera vegada que la Confederació Nacional del Treball arriba al no-res, per reprendre ufana i vigoria tan bon punt es proqueix una conjuntura favorable. No, aquesta vegada la història no es repetirà.

Les circumstàncies han canviat molt. I, no hi ha dubte, els escarmentats de què ha estat víctima la massa, reproduïts en igualtat de condicions d'ambient i, per damunt de tot, d'estat de consciència col·lectiva, haurien de produir els mateixos efectes i haurien de fer possibles les mateixes rectificacions i la mateixa manera de reaccionar.

Però, no. Hi ha hagut un fet nou: un acte afirmatiu de la massa, o, més ben dit, una momentània identificació de la massa amb una certa classe de dirigents polítics. I, digul't el que es vulgui, la massa no havia acceptat mai dirigents, no havia donat mai la seva confiança a un corrent polític o social, sinó que havia esofert dominis, resistit imposicions. En una paraula, la massa, en impulsar el canvi de règim, s'incorporava a la vida civil. Es un fenomen únic en la nostra història política i social. Un pas d'aquesta naturalesa, històricament, és definitiu.

I bé; una violència social quan la massa ja té una actitud, quan acaba de cristallitzar un estat de consciència, determina conseqüències noves en els fracassos revolucionaris. I des del canvi de règim hem pogut comprovar la persistència de la massa en fer el buit a les directives anarquistes. Doncs, el divorci és definitiu entre la massa i el sector, fins ara dirigent dels Sindicats. L'aquest sector corona el seu divorci amb la massa destruint allò que és l'únic organ de lluita de multituds, el Sindicat, quan aquest deixa d'ésser un instrument de les seves aventures i dels seus negocis.

La situació és delicada, perquè, malgrat que no hi hagi Sindicats, no és igual enfocar una acció sindical en masses verges des del punt de vista sindical o en treballadors que, vulguem o no vulguem, han adquirit un cert plaer tradicional. Aquesta tradició, si més no, serveix i servirà per entrebancar. I servirà perquè molts elements neutres no renunciïn a uns Sindicats que tradicionalment han servit d'enllaç entre les minories dirigents i la classe obrera.

Per altra part, quan deixen d'existir organitzacions de massa, resten els interessos creats. Interessos creats mestres en l'art d'exploitar les multituds. I una obra sindical no pot degenerar mai en una obra de bandera, i no han de deixar portar-l'hi els que tenen consciència dels seus perills i que perseguien per damunt de tot una obra d'unitat sindical.

Sense prejutar el curs que podrà prendre l'obra de reconstrucció sindical, cal des d'ara abandonar tota il·lusió respecte a la tasca que puguin realitzar les minories sindicals amb interessos creats. Aquestes minories seran les responsables dels esdeveniments sindicals que puguin tenir lloc. D'una obra d'unitat sindical, més ben dit, d'una obra empresa sota el signe de la unitat, cap obrer, cap tendència ni pot restar exclosa d'una manera prèvia; de la mateixa manera que no hi ha lloc per a cap tendència que en el redreçament sindical representi un principi de dissolució, o la conciliació amb la tendència responsable de la crisi actual. Perquè una obra sindical nova ha de tenir una condició, la unitat i la convulsió. I la consigna ha d'ésser la lluita contra tota classe de sectarisme.

Descomptem-ho per endavant. Els Sindicats de la C. N. T. ja no seran mai més Sindicats de massa. Que hi pensin els que sincerament volen treballar per una obra de redreçament d'unitat sindical. El nostre enemic, que ha d'ésser l'enemic comú, és l'atomització sindical.

RAMON JOVE BRUFUÀ

Perruqueria a domicili

Tallar i onduar . . . 1'50 Ptes.

Tallar 0'75 "

Escriure a P. Iglésies, 32, 2-1.

Telèfon 23169 - Barcelona

Informe del Comitè Executiu

II Congrés General de la U. S. C.

D'acord amb el que es va dir oportunament, les Seccions són convocades al II Congrés General de la U. S. C., que se celebrarà els dies 14, 15 i 16 d'abril proper per a considerar el següent ordre del dia:

Validament de credencials, reglament de discussió i constitució del Congrés.

Informes del Comitè Executiu del grup parlamentari a les Constituents, del grup parlamentari català i de l'ex-conseller d'Economia i Treball.

Ponències sindical, cooperativa, cultural i municipal.

JUSTÍCIA SOCIAL, diari.

Proposicions.

Comencem, en aquest número, a publicar els informes i ponències. Les Seccions han de trametre, el més tard el dia 3 d'abril, el text de flurs resolucions i proposicions.

Informe

El Primer Congrés General de la U. S. C. va resoldre, a proposta del C. E. que oessava i tenint en compte les circumstàncies polítiques que impossibilitarien el compliment estricte dels Estatuts, elegir i nomenar el nou Comitè Executiu i com únic organisme directiu del Partit, fins al moment de reunir-se el II Congrés. Varen ésser elegits titulars els companys Joan Comorera, Joan Fronjosà, Josep Sallés, Elionor Serrano, Rafael Folch Capdevila, Joan Forment, Emili Saleta, Joan Capdevila i Joan Coloma. Varen ésser elegits suplents els companys Xavier Xaparro, E. Granier Barrera, Conrad Guardiola, J. Roger, J. Farrés, Rafael Ramis, Cosme Rofes, J. Rosell Montaner i Felip Barja.

Constitució del C. E.

Es va constituir el nou Comitè Executiu el 18 d'abril de 1932, distribuïnt-se els càrrecs interns en la següent forma: Secretari General i d'Acció Política, Joan Comorera; Secretari de Cultura i d'Acció Feminina, Elionor Serrano; Secretari Administratiu, Josep Sallés; Secretari d'Acció Cooperativa, Rafael Folch Capdevila; Secretari d'Acció Social, Joan Capdevila; Secretari de Premsa i Propaganda, Joan Forment; Secretari de Relacions Internes, Emili Saleta; i Secretari d'Acció Sindical, Joan Fronjosà; Secretari de Relacions Exteriors, Joan Coloma.

Posteriorment, i amb motiu de la renúncia del titular Josep Sallés i del primer suplent Xavier Xaparro, s'incorporà al Comitè Executiu el company E. Granier Barrera, modificant-se la distribució dels càrrecs interns de la següent forma: Secretari de premsa i propaganda, E. Granier Barrera; i Secretari Administratiu, Joan Forment. Més tard, Joan Forment passà a la Secretaria de Relacions Exteriors, Joan Coloma a la Secretaria d'Acció Cooperativa i Rafael Folch Capdevila a la Secretaria Administrativa.

Pla d'acció

En iniciar les seves tasques, el Comitè Executiu proposà consolidar les seccions totjunt constituïdes, creant-ne d'altres, estendre i intensificar la propaganda, vetllar tàcticament perquè el Partit no es quedés sense representació en el futur primer Parlament de la Catalunya autònoma.

Un any després de començada la tasca, el Comitè Executiu comprovà amb tot el detall de la seva acció, reeixida en tots els aspectes essencials. Resultat admirable que solament ha estat possible gràcies a l'esperit de treball de tots els seus membres, i a la cordialitat i entusiasme que els mancomunava sempre, i sobretot en els moments més perillosos.

La U. S. C., en el moment de reunir-se el Primer Congrés, comptava amb 13 seccions a Barcelona i 20 seccions foranes. En la data de redacció d'aquest informe, les Seccions de la U. S. C. són: 13 a Barcelona-ciutat (l'organització de la qual és ja fracció de la Federació de Comarcal) i 82 foranes. Estan, a més, en constitució, les Seccions de Terrassa, Sardanyola, Rubí, bregat, Esplugues de Llobregat, Llinàs Martorell, Gavà, Sant Feliu de Lloberes, Vilanova, Roda del Ter, Vic, Sant Vicents de Castellet, Sitges, Vilafranca del Penedès, Vilanova i Geltrú, Sant Quintí de Mediona, Sant Sadurn d'Anoia, Monjos, Arenys de Mar, Vilassar de Dalt, Vilassar de Mar, Mas Farnés, Llançà, Cadaqués, Camprodon, nou, Arbúcies, Salt, Santa Coloma de Ribes, Sant Feliu de Guíxols, Cervera, Tàrraga, Balaguer, Arbeca, Tremp, Mora d'Ebre i Reus. Es pot, per tant, afirmar que a la data de reunió del

II Congrés, les Seccions de les ciutats i consolidades de la U. S. C. arreu de Catalunya, seran entre 100 i 110 comptant amb un total de 200 a 4.000 col·lectius.

L'èxit d'aquesta segona etapa de la U. S. C. no pot ésser, doncs, més falaguer. I és degut, més que a l'acció perseverant del Comitè Executiu, a la força del nostre ideal i a la progressiva maduresa política i social dels treballadors de Catalunya.

Propaganda

La propaganda organitzada pel Comitè Executiu ha estat molt intensa i sense interrupció de cap mena, seguint amb la col·laboració del primer mitjà de la U. S. C. organitzat tres mitjans i conferències, magnífic esforç que movilitza a tots els seus oradors i dona una ideal del magnífic impuls que prenla a Catalunya el moviment socialista.

Posteriorment al primer de maig, totes les setmanes, dissabtes i diumenges preferentment, els parlamentaris, els membres del Comitè Executiu i altres companys, feren sentir la veu socialista per totes les contrades catalanes. Passen de dues-centes les conferències i mitjans, sense tenir en compte la campanya electoral, organitzada i portada a cap pel Comitè Executiu en el curs de l'any.

Com a complement de la propaganda oral i en compliment d'un deure elemental, el Comitè Executiu ha comentat, en manifestos difosats profusament, els esdeveniments polítics i sindicals que es produïren.

Disciplina

Ha tingut cura el Comitè Executiu de no permetre cap mancança a la disciplina, heral del nostre Partit, i sense la qual esdevindriem una lamentable reacció dels partits tradicionals. Sortosament, els casos d'indisciplina foren pocs i sense conseqüències.

Ni hagueren solament dos, i el Comitè Executiu procedí ràpidament i amb tota energia. Foren les Seccions de Lleida i de Banyuls, que deixant-se emportar per localismes exhorc, pactaren o intentaren pactar, contrariant el que resolgué, en ús de les atribucions que li confiere el Primer Congrés, el Comitè Executiu. Ambdues Seccions varen ésser dissoltes i tot seguit reorganitzades amb els companys leals. De la crisi, les dues Seccions n'han sortit enfortides, car s'han despes, així, d'homes que havien vingut a nosaltres més per despit que per convenció.

Coalicció electoral amb Esquerra Republicana de Catalunya

El Comitè Executiu, fent ús de l'acord del Primer Congrés que l'autoritza a reprendre el pacte d'aliança electoral amb Esquerra Republicana de Catalunya, acceptà la coalició per a les eleccions del primer Parlament de la Catalunya autònoma que li proposà l'organisme superior de l'esmentat partit. Ho feu per evitar un possible triomf de la Lliga Regionalista, a conseqüència d'una excessiva dispersió de les forces esquerranes, i per assegurar a la U. S. C. una representació qualificada en el primer Parlament català.

Els esdeveniments que tots els companys coneixem, prou bé palesen a bastament l'esmentada visió política del Comitè Executiu.

Posició actual de la U. S. C.

Després de les eleccions, algunes Seccions de la U. S. C. demanaren un Congrés extraordinari a reunir abans de la constitució del Parlament català, per tal de discutir la situació política i l'actitud a prendre. El Comitè Executiu no considerà oportú accedir a aquesta demanda, en primer terme perquè no obtingué adhesions suficients i després, per considerar-ho innecessari. Era evident, pel Comitè Executiu, que l'Esquerra Republicana havia de la constitució d'un govern homogeni, ço que desalligava a la U. S. C. de tot ulterior compromís i permetia actuar lliurement en l'oposició, sense el perill d'aparcar una oposició de deslealtat política. Els dies, altra vegada, demostraven la bondat de la tàctica emprada pel Comitè Executiu. Estem, avui, lliures de tot pacte, a l'oposició, i sense perders, ans al contrari, amb augment del nostre prestigi moral, conclusió que interessava, a la fi, als bons companys que sollicitaren la convocatòria d'un Congrés extraordinari.

"Justícia Social"

En constituir-se el Comitè Executiu va nomenar-se director de Justícia Social al company Joan Comorera, i redactors als companys Joan Forment, Lluís Ardiaca, J. Roure Toront, Elionor Serrano, Rafael Folch i Capdevila i E. Granier Barrera, i administrador al company Joan Rull.

Políticament, JUSTÍCIA SOCIAL ha continuat la tasca inicial i que fou unànime aprovada pels companys del Primer Congrés. Ha comptat amb col·laboracions dels companys de tot el Partit. El Comitè Executiu creu que JUSTÍCIA SOCIAL ha interpretat fidelment i oratjosa els principis, la tàctica i la disciplina del Partit i està segur que així ho creuran també els companys delegats.

S'ha preocupat el Comitè Executiu del sanejament administratiu de JUSTÍCIA SOCIAL, amb l'èxit que els companys podran comprovar en l'estat de comptes adjunt.

El Comitè Executiu es considera obligat a cridar l'atenció dels companys sobre la tasca molt meritòria que han portat a cap, desinteressadament, els companys Lluís Ardiaca, secretari de redacció, i Joan Rull, administrador.

Paraules finals

Acompanyen aquest informe les ponències cultural, municipal, cooperativa i sindical, a afegir al Programa mínim, i que el Primer congrés encomanà a comissions especials.

El Comitè Executiu no pot posar l'èxit d'aquest informe, sense recomanar als companys que passen seriósament en l'absoluta necessitat de transformar JUSTÍCIA SOCIAL en diari. Pel volum actual de la U. S. C. o per les exigències de la seva ràpida creixença, un organ de premsa avui es fa totalment indispensable, tant per una major difusió de les nostres idees, com per neutralitzar el cada dia més evident i sistemàtic silenci de la premsa burgesa.

I res més, companys, vosaltres teniu ara la paraula.

Barcelona, 1 gener 1933.

Joan Comorera, Elionor Serrano, Rafael Folch Capdevila, Joan Coloma, Joan Capdevila, E. Granier Barrera, Emili Saleta, Joan Fronjosà i Joan Forment.

Estats de comptes

Balanç general de la U. S. C. a 31 desembre 1932

Actiu		Passiu	
Caixa	34'85	Efectes a pagar	277'55
Segells i carnets a cobrar	2.584'05	Impressos a pagar	2.893'95
Quotes especials a cobrar	850'—	Mobiliari a pagar	1.705'—
Justícia Social a cobrar	1.325'—	Prèstecs	2.000'—
Valor impressos	500'—	Superàvit	1.678'50
Mobiliari	2.911'10		
Dipòsit lloguer	350'—		
Total	8.555'—	Total	8.555'—

Saldos dels comptes del Comitè executiu

	Dèbit	Crédits	Saldos deutors	Saldos creditors
Caixa	8.733'90	8.699'05	34'85	
Segells conf i Carnets	4.994'—	2.409'95	2.584'05	
Quotes especials	5.265'—	4.355'—	850'—	
Impressos	1.041'56	3.935'45	2.893'95	
Mobiliari	2.911'10	1.705'—	2.911'10	1.705'—
Prèstecs	1.727'—	3.727'—		2.000'—
Justícia Social	1.325'—		1.325'—	
Dipòsits	350'—		350'—	
Efectes a pagar		277'55		277'55
Propaganda	688'70	688'70		
Lloguers	1.350'—	1.350'—		
Despeses generals	2.715'60	2.715'60		
Comarcal	58'30	58'30		
Correspondència	152'30	152'30		
Valor impressos	500'—		500'—	
Superàvit		1.678'50		1.678'50
Sumes	31.753'40	31.753'40	8.555'—	8.555'—

Operacions de caixa

Salda a 31 desembre 1931	8'75	Suma	8.733'90
Ingressos a Caixa del Comitè Executiu durant l'any 1932	8.745'15	Sortides	8.699'05
		Saldo el 31 desembre de 1932	34'85

Del Congrés municipalista

Mala feina han anat a fer al Congrés Municipalista la majoria dels alcaldes i regidors que hi han concorregut. No s'han sabut fer càrrec del que és un Congrés, i varen convertir-lo en un miting, al qual varen portar hi totes les misèries de llurs pobles, i gairebé cap idea que pogués orientar als homes que, pel seu càrrec, han de portar a terme la promulgació de la futura llei municipal.

S'ha confós un Congrés municipalista amb un miting de municipis. No es va saber copsar la diferència entre una lluita d'interessos i la proclamació d'uns principis. Ningú podia tenir la il·lusió de que del Congrés en sortís la llei municipal futura; els més exigents podien suposar que de la tasca del Congrés en podrien sortir idees, principis, que el Parlament de Catalunya podria tenir en compte, però mai pretendre descendir als detalls, tal com si els congressistes fossin els homes cridats a formular el projecte definitiu.

Per altra banda, el Congrés havia de fracassar per culpa de l'ambient amb què havia nascut la Federació de municipis de Catalunya. La majoria dels Ajuntaments, s'havien adherit a la Federació per a donar la batalla als funcionaris. I era lògic que si era aquesta la tònica preponderant dels alcaldes i regidors federats, els hi havia de causar penosa impressió que hi haguessin homes directius que, rectificant l'error comès, volguessin pactar amb els funcionaris per a cercar la solució indispensable al problema plantejat. Per aquest motiu, els alcaldes que es consideraren enganysats, feren pujar de to la discussió, i el que havia d'ésser un Congrés municipalista, va convertir-se en una mena de lluita de classes.

Plantejar el problema dels funcionaris de cara a l'anul·lació dels mateixos, és no conèixer el problema. Els funcionaris estaran obligats a ésser morals, a ésser aptes, a complir absolutament amb els seus deures, però mai a desaparèixer com a tals funcionaris. Els Ajuntaments tenen tots els drets que per llei els corresponen per a regularitzar la funció dels empleats; poden demanar, si ho creuen convenient, la revisió de nomenaments fets fora de llei per la Dictadura, però ens sembla fora de to pretendre actuar administrativament sense tenir en compte per a res els funcionaris que estan a les seves ordres.

Què dirien els nostres flamants alcaldes si en la nova llei municipal es fixés d'una manera definitiva la intervenció preponderant dels funcionaris en la cosa pública, com tenen establert a Nord-Amèrica i a Alemanya? Protestarien segurament, i llançarien damunt dels diputats els penjaments més monstruosos.

El problema dels funcionaris no es resol amb paraules groixudes ni amb símbols de mala educació. Res d'això. És un problema com tots els altres problemes socials; i estem tots d'acord que els mitjans que va emprar Martí-ner Ando no eren pas els més adients per a portar la pau social. ¿Es que pretenen els alcaldes, amb la seva actitud, crear un front únic de funcionaris disposats a la lluita? ¿Es que no s'han adonat que Azafra, amb tota la seva energia, ha aconseguit posar a rotllo als militars i capellans, però no ho ha aconseguit amb els funcionaris? ¿Què vol dir, això? ¿L'existència d'un quart poder? ¿Pobres de nosaltres, si així fos! Però tota aquesta mena de problemes mai troben solució ni cridant, ni insultant, ni prenent plantejar el pacte de la fam als funcionaris. ¿Què poc coneixen la vida social, els nostres alcaldes! Cal, per damunt de tot, un alt esperit llieral que gairebé no varem veure en el Congrés. I cal, sobretot, conèixer el problema en la seva intensitat.

Ningú com jo ha parlat tant del problema dels funcionaris. He afirmat sempre que, a major capacitat, menys quantitat. Això és el que han de tenir present els alcaldes i regidors. Perquè si tota la batalla contra el funcionari ha de consistir en eliminar als actuals funcionaris per a després proveir els llocs amb igual quantitat i qualitat que els eliminats o pitjor encara, però amb la sola desventatge d'ésser amics dels homes de la situació, no resol·lrien res. El funcionari ha d'ésser un home estable que realitzi amb capacitat i honradesa la seva funció, que solsi aigüin funcionaris els que hi es tudin; no l'amie polític, que moltes vegades no és altra cosa que un fracassat del negoci o de una indústria o de d'un empleu qualsevol i va a raure a l'Ajuntament com les aigües brutes a la cloaca. Res d'això. Però voler solucionar el problema de la forma que els ho volen fer, és crear un estat de rebellió amb el qual no aconseguiran eliminar els murrís i als qui, pel seu història o conducta, són mairadors de l'expolació. A més, donar la batalla amb la pretensió d'anul·lar els drets de vellesa, invalidesa, viudetat i altres drets reconeguts avui a tots els obrers... que perden en els senyors alcaldes congressistes ni és humana ni és propi d'homes que es diuen d'esquerra.

F. ROSELL I MONTANÉ

SOCIALISME I BOLXEVISME

III. LA VIDA A LA U. R. S. S.

13. Condicions de treball

En el fons, la qüestió que és debat en la gran controvèrsia que des de fa quinze anys està plantejada entre l'obert esperit del socialisme democràtic i la dogmàtica mentalitat del bolxevisme dictatorial, no és altra que la d'escartir quin dels dos mètodes és més apte per a dur la humanitat vers un pla de vida superior, més digna, més lliure i més humana. És a dir: per quin dels dos camins, amb quina de les dues tàctiques, es podrà arribar a assolir un major benestar—moral i material—més ràpidament i amb els menors sofriments possibles.

En aquest sentit, és del major interès examinar els resultats assolits a la U. R. S. S. en aquests anys d'experiència, fent cas omís de moment de l'afros calvari que fins ara ha hagut de recórrer el proletari rus. Una de les plasmacions que més directament ens afecten a nosaltres és la relativa a les condicions de treball. Aquesta és la que avui examinarem sumàriament.

Caldrà prescindir d'enumerar els copiosos canvis, fluctuacions, marxes enrera i virades a dreta i esquerra que l'organització del treball—com totes les institucions russes—ha sofert des de la Revolució d'octubre. No hi ha res d'estrany, però, en tot el que ha passat. Era fatal que fos així. «Sabem per endavant—deia Trotski—que ens faltaria la necessària organització, la necessària disciplina i el necessari coneixement històric. Sabem tot això, però aquest coneixement no ens va privar de marxar amb els ulls oberts a la conquesta del Poder. Estàvem segurs que ja ho aprendríem.» L'audàcia d'aquestes paraules és, certament, admirable. Admirable i terrible: quanta fam, quanta misèria, quantes vides inútilment sacrificades no ha costat i costa encara aquest tràgic i dolorós aprenentatge! Tot amb tot, si hom té en compte l'estat de total anarquia en que caigué el territori soviètic durant

La primera fase del comunisme conserva l'estret horitzó de la llei burgesa Lenin

el període de la guerra civil, sembla cosa de miracle que damunt les cendres fumejants de la vella societat esfondada s'hagi arribat a establir un ordre, mal que sigui sota el contradictori règim de terror actual, mal que sigui damunt de muntanyes de cadàvers. Segurament no hi havia altre remei. Segurament fou una necessitat inevitable acomplir «amb una tossuderia metòdica»—amb sang i foc—el que Lenin assenyalava l'any 1920: reeducar les masses per tal de portar-les al convenciment que «llur prosperitat depèn únicament (a Rússia com a fora de Rússia) de llur disciplina i de llur treball.»

Es comprèn així la virada que es donà tan aviat com ho féu possible la força del poder públic, en abandonar el règim d'administració per Consells i tornar al sistema clàssic de l'època burgesa, de la direcció personal i responsable—que és el que avui preval, encara que a voltes es trobi disfressat sota la forma «triangular» de que parlarem un altre dia. La primera indústria que exigí el restabliment de la disciplina d'acord amb les velles normes, fou la indústria ferroviària. I és interessant de recordar el famós decret de Krassin—un dels homes més capacitats de l'estol director bolxevic—quan ocupava la Comissaria dels Transports, inserit a la *Pravda*, que resumeix a continuació en la seva part dispositiva:

- I. L'actual organització dels ferrocarrils, després de les dificultats de cinc anys de guerra, han dut els transports a un tal estat de decadència que estem abocats a la seva total paralització.
- II. La decadència no prové solament dels mètodes equivocats d'organització i administració, sinó també dels canvis massius freqüents de les formes i òrgans de l'administració.
- III. Restabliment dels trans-

ports, en la mesura suficient per a satisfer les racions de fam, exigeix que els ferroviaris posin a continuació llurs forces d'una manera heroica.

IV. Aquest treball té d'ésser immediat, sinó estan amenaçades de mort totes les conquestes revolucionàries.

V. Per comptes de l'administració per Consells, en realitat i responsables, cal implantar l'administració personal amb responsabilitat definida. Tots, des dels guarda-agulles fins als membres del Consell de Direcció, han de seguir exactament els seus preceptes. Cal retornar als antics serveis i restablir l'antiga organització tècnica.

VI. La introducció del treball a preu fet és una necessitat.

Cal renovar també que durant el període dit del «comunisme de guerra» el salari real era a Rússia inferior a un terç del d'avantguerra. Durant la *Nep* (període de la Nova Política Econòmica), l'any 1926-27, s'arribà a un tipus de salari real equivalent al 105,4 de l'avantguerra, mentre l'augment sofert als Estats Units en igual període fou el 225 per cent.

Des del Congrés dels Sindicats de l'any 1919 va quedar establert el principi del salari a preu fet, confirmat en el Congrés de l'any següent. Ja l'any 1928, el 61,6 per cent del treball era retribuït a tant la peça, és a dir, que el preu fet es trobava ja implantat en la totalitat d'indústries i professions que llurs natura ho fa possible. L'any 1929, per estendre els beneficis del sistema a aquells treballs on no hi cap el preu fet, es publicà el Reglament d'atorgament de Primes (per economia de combustibles, lubricants, millora de la qualitat del producte, etc.), com una pretesa «emulació socialista».

Pel contracte col·lectiu de treball, l'any 1924 la tarifa normal

contenia ja 17 tipus de salaris o qualificacions de professionalitat. Sindicat hi hagué que, per a millor estimular el treball de les distintes categories d'obrers—des del manobre a l'obrer especialitzat—arribà a proposar 35 tipus de retribucions diferents. L'any 1928, en el ram metal·lúrgic, per exemple, els sous del manobre i de l'ajustador estaven en la relació de un a dos. En el ram electrotècnic, els obrers qualificats guanyaven jornals més de dues vegades i mitja superiors als dels manobres.

Comentant aquest fet, en flasant contradicció amb totes les teories socialistes, reconeixia Trotski, en el setè Congrés dels Sindicats, que: «allò que més crida l'atenció dels estrangers que ens visiten és que a desgrat de la nostra influència i dins les condicions que suposa una dictadura del proletari, la diferència de sous entre els obrers qualificats i els manobres és molt més accentuada que en els països de l'Europa Occidental.»

Però a la U. R. S. S. tot s'arranja fàcilment. Per alguna cosa tenen un definidor infalible (i omnipotent). I quan, entre meravel·lats i dolorits, expresseu el vostre pasme davant els jornals de fam a què es troben condemnats els pobres peons, us contesten amb els mots de Stalin, en el seu parlament del 23 de juny de l'any 1928: «L'anivellament de guanys és una supervivència de l'antic esperit petit-burgès». Vosaltres resteu esglaiats i ells es posen tan trempats: ja han repetit la sentència de l'oracle, i no cal encaparrar-s'hi.

Resulta certament un xic picant que fora de Rússia, el comunisme reclui essencialment els seus estols entre les masses de manobres, estament que a la U. R. S. S. gaudeix la categoria de pària.

Però per alguna cosa són els manobres els obrers més ignorants. Els pobres no saben res del que passa a la U. R. S. S.

RAFAEL CAMPALANS

Crisi de treball i crisi d'organització

Fa poques setmanes, tot el poble de Catalunya ha presenciat, amb dolor i amb fàstic, uns fets repugnants que per la seva naturalesa i facilitat de prodigar-se posen al descobert dues tares importants de la classe treballadora. La inutilitat absoluta d'una organització obrera fins ara predominant, infectada de germens morosos i corrosius, i la passivitat o indiferència, rantant en la cobrera de tots els treballadors que, distanciat de la C. N. T. per diferències d'apreciació en quant a procediments de lluita, no han sabut trobar mai—ni han intentat cercar-lo—el moment oportú per a reaccionar energèticament davant l'actió i actituds indecents i provocatives dels anomenats anarco-sindicalistes. Després de l'última barabbassa, en tots els sectors socials s'ha sentit el mateix plany. Hom només sent a dir: «Quan el Govern i les autoritats faran impossible la repetició d'aquests fets? Quan serà perseguit i castigat aquest terrorisme criminal, defensat i justificat amb innuàndia gosada per tota la premsa extremista? Ha passat el de sempre. Les últimes notícies ens assabenten de que el Govern acusa una tranquil·litat absoluta a tota la península, i que, a més, té el ferm propòsit de fer entrar als Sindicats dins d'un pla d'absoluta legalitat. No ens fem il·lusions, que no ens han de servir de res, si no és per a justificar, una vegada més, la nostra ridícula comoditat. Aquesta falsa posició dels treballadors catalans s'ha d'acabar.»

Fets com els passats, o altres de semblants, es tornaran a repetir, perquè fins ara no hi ha res que deixi entreveure la possibilitat que desapareixin les causes que els han determinat.

De la responsabilitat per l'existència d'aquestes causes, no n'està neta cap col·lectivitat. Tots els Governats anteriors a la República, davant tota mena de perturbacions socials, empraven, alternativament, dos procediments ben diferents—la màxima tolerància o la màxima repressió—segons els ha convingut. Mal donaren, però, la sensació de capacitat, ni tan sols de voluntat, per a imposar normes de civilitat i de justícia a cap institució. El

Govern actual sembla que, poc a poc, també va situant-se en el mateix pla que els altres. Bona part de les millores introduïdes en la legislació social a benefici dels treballadors, s'han convertit en lletra morta al passar per comissions paritàries i mixtes, els quals organismes no han servit de gran cosa, si no ha estat per a crear una burocràcia més. La burgesia, fidel al seu egoisme tradicional, ha aprofitat quantes ocasions se li han presentat per a burlar les lleis referents a la jornada i al salari. La racionalització del treball, tan ponderada en les seves reunions i congressos, de tot té més que de racional.

És la veritable organització de l'exploració inhumana de l'home, en la qual la modernització de la maquinària i utilitat és el de menys, i l'èsser individual continuat i progressiu és el tot. És el sistema de posar, en un moment determinat, una multitud d'homes famèlics al servei d'una empresa qualsevol, estimulants llur activitat amb una «prima» que podran afegir als seus miserables que percebrien. Després, allegant l'excés de producció—nova epidèmia que de llarg temps pateixen tots els pobles—, molts d'aquests obrers són llançats al carrer com una cosa inútil i que fa nosa, fins que l'atzar, o la conveniència d'una empresa industrial, torni a reclamar llurs braços, perquè altra vegada tornin a reprendre un treball d'una manera febril i esgotadora, per acabar la feina de pressa, i, amb la feina, el pa. Així ha anat augmentant de dia en dia la immensa legió dels parats. Parats per temps indefinit, sense que hi hagi cap norma ni mètode racional per a evitar els estralls que la fam i la misèria produeix en aquesta multitud de gent sobrava, però que tan útil va ésser de l'any 1914 fins al 1918. De les tres maneres que poden morir els treballadors, dues han estat organitzades científicament pel capitalisme. La guerra i el treball. La tercera, la fam, ens han concedit el dret d'organitzar-la nosaltres mateixos, considerant que és una cosa exclusivament nostra i que, per tant, no és

un cas d'urgència per a les classes benestants.

Tots aquests obrers en atur forçats, a més de no trobar cap ajut ni en els Sindicats ni en els centres oficials, veuen cada dia més lluny tota possibilitat de solució de la seva tragèdia, a causa de l'augment constant de la crisi de treball.

Els economistes, els juristes i molts d'altres lites, preocupats en estudiar aquesta qüestió, no troben—ni és fàcil que trobin mai—la manera de solucionar-la, perquè no la senten ni l'han sentit mai en el seu cos ni en la seva ànima. És precís, almenys, haver arribat alguna vegada als llindars de la misèria per a poder formar-se una idea dels seus efectes i per a comprendre vers quin direccions pot portar a la desesperació a una multitud famèlica. En aquesta situació, els obrers que tenen fam no poden esperar res més que ésser víctimes d'un burgès després d'uns dies, aprofitant-se dels moments crítiques que travessen, els hi ofereixi un seu miserós i indigno, o bé de quatre excitadors professionals i irresponsables, que explotaran la seva justa indignació per abocar-los a actuacions violentes i delictives, amb les quals no resoldran res, però contribuiran poderosament a emporalar llur situació i a augmentar el malestar general del país.

Seria una cosa monstruosa que tot un poble tanqués els ulls davant de tanta injustícia, sense cercar una solució. Donem per descomptat que, govern autoritat i burgesia, no porten pressa per arranjar aquesta qüestió, ja que aquesta elements no fan altre paper—i seguint sentit molt de temps—que de punyal de l'odió del règim capitalista, els resultats del qual són totes aquestes lacres humanes.

Però, a part de tots aquests elements, i a part d'aquesta multitud depauperada i indefensa, hi ha un enorme contingent de treballadors que encara menjem i que podem anar seguint el ritme de la vida d'una manera més o menys plàcida. Molts d'aquests obrers no han sentit mai, en la seva consciència, l'imperatiu de la

solidaritat humana, i no tenen cap més preocupació que la de divertir-se o donar satisfacció als seus vicia. Altres, per egoisme o comoditat, allegant tenir altres ocupacions, han defugit tota intervenció en els organismes socials. Uns i altres han cregut sempre que no necessitaven ésser associats i que ells sols eren prou per a salvar totes les contingències. Cap d'ells, però, s'ha pogut salvar d'ésser arrastrat per la corrent quan els grans conflictes socials han estallat, ni s'han pogut sostreure a les conseqüències generals dels mateixos. Com obrers que són, siguin de la classe que es vulgui—perquè entre els obrers també hi ha classes—estan exposats en qual·sevol moment a haver de formar part de la multitud famolenca i desesperada; i, encara que només fos per egoisme, tothom qui viu del treball hauria de preocupar-se de les qüestions socials i econòmiques, sense regatejar la seva intervenció, i amb l'esperit de millorar-les en benefici de tota la classe treballadora.

Mai com en l'hora present ha estat tan necessari l'esforç de tots els treballadors catalans per anar decididament a la creació d'una veritable organització obrera. S'ha dit moltes vegades que la C. N. T. serà sempre anarquista, o no serà; i això és cert. La C. N. T., obsessionada amb la idea de la revolució, no farà mai res que pugui modificar les actuals condicions de vida dels obrers. Només pot fer obra de pertorbació. Per tant, hem de procurar, per tots els mitjans, que a la C. N. T. i restin només els pertorbadors, amb els seus «principis» i el seu «comunismo libertario». Això, però, no es podrà aconseguir sense crear un altre organisme sindical sense cap mena de sectarismes, i en el qual tots els veritables treballadors puguin ajupregar-se i col·laborar conjuntament en una tasca de revisió, de fiscalització i d'intervenció en tots els afers de caràcter econòmic i de caire professional, sense coaccions de cap mena. Això és perfectament realitzable si considerem que, a part de l'enorme quantitat de treballadors des-

Galsworthy

Ara escriurem aquest altre nom al Llibre de la Mort: Galsworthy, després d'haver-ne dit algunes excel·lències. Ara fa poc en parlàvem amb motiu d'haver assolit el Premi Nobel. Avui n'hem de parlar per haver davallat al realme de les ombres.

John Galsworthy era nat en 1867 i era un d'aquests esperits que, nascuts i educats en un ambient burgès còpsa, tot seguit la injustícia del règim en què vivia i es convertí al Socialisme. Després d'estudiar a Oxfòrd i de fer-se advocat, conscient de les fallides que la seva consciència li retreuria si es dedicava a la carrera de lleis dins l'esperit de la societat burgesa, va deixar el bufet de l'advocat per tal de consagrar-se a les lletres. Galsworthy ha escrit molt. Ha estat un treballador formidable. La llista dels seus llibres de contes, de les seves novel·les i de les seves obres teatrals ompliria per ella sola aquest carnet. Com diu una de les seves biografes, Clara Engel, «gairebé tots els problemes socials han estat estudiats per ell i tots ells han esdevingut, als seus ulls, conflictes morals d'intensa profunditat.» Algunes vegades, aquests conflictes són estudiats en un senzill conte, de gran agudes i penetració. «Hom no ha insistit prou, diu Clara Engel, sobre els seus contes breus, on trobarem poiser les obres mestres de Galsworthy.»

Una cosa no hem d'oblidar en parlar de Galsworthy, i és dir que ell ha estat l'ànima, l'endemà de la guerra gran, d'aquestes associacions d'escriptors que duen el nom de Pen Club i que tant han contribuït a desfer l'atmosfera d'hostilitat intel·lectual que hi havia l'endemà del tractat de Versalles. Durant molts anys John Galsworthy ha presidit el Pen Club de Londres, i si hi ha pogut haver, a la nostra península, dos Pen Clubs, el de Madrid i el de Barcelona—per bé que l'un i l'altre pocs senyals de vida hagin donat—tenint tots dos la mateixa categoria internacional, fou en gran part degut a la comprensió de Galsworthy.

Just és que a l'hora de la seva mort se li faci des d'ací aquesta justícia.

ULISSES

enganys de l'eficàcia de la C. N. T. hi ha a Catalunya gran nombre d'organismes sindicals representants de diferents rams del comerç i de la indústria, els quals no pertanyen a cap central sindical. La unió de totes aquestes forces donaria un impuls formidable a l'obra que cal realitzar. Els moments actuals, a més d'ésser d'una gran oportunitat, són també de responsabilitat pels obrers de Catalunya. Si l'autonomia significa el reconeixement de la capacitat d'un poble per a administrar-se i regir-se ell mateix, el nostre poble, aquesta capacitat, l'ha de demostrar amb el seu esperit d'organització. Per tant, seria una demostració d'incapacitat a de guardar, que els treballadors catalans, que han sabut crear una tradició de laboriositat i de previst amb la formació de germandats, cooperatives i sindicats agrícoles, en aquests moments de responsabilitat i de prova no posessin tota la seva voluntat i energia en la creació d'una central sindical que reflectís llur caràcter i aspiracions, fos una garantia i una esperança d'un esdevenidor més just i més digno per a la classe treballadora. Hem repetit, moltes vegades, que les majors dificultats amb que toparia el règim autònom, serien les qüestions d'ordre social. Per a salvar aquestes dificultats, a Catalunya hem de veure dues menes de feixisme: el de la burgesia i el de la C. N. T. Això, els obrers de Catalunya no ho aconseguim mai amb estridències, amb esgarips, ni amb bombes. El veritable valor de la nostra organització l'hem de cercar en la nostra voluntat i intel·ligència. La U. S. C., partit obrer, l'hem de seguir atentament en totes les fluctuacions de la lluita de classes, i fer-se ressò del neguit i de les aspiracions dels treballadors de la nostra terra. Si no fem això, al nostre partit li restaria molt poca cosa a fer. Quan comencarem a emprendre aquesta tasca? P. VILLANOVES

Unió Socialista de Catalunya

Mitings i Conferències

AVUI

Conferència, organitzada per la Comissió d'Estudis Econòmics i Socials del districte VII, a les deu de la nit, a càrrec del company J. A. de Rafael. Tema: «Un pla de solució parcial de l'atur forçós».

Conferència del company Joan Comorera, a Montblanc, a les deu del vespre.

Tema: «La Reforma agrària a Catalunya».

FEBRER, 19

Conferència del company Emili Mira, a la Secció del Districte VIII, a les deu del vespre.

Tema: «El fals patriotisme».

FEBRER, 20

Conferència del company Joan Fronjosà, a Castellersol.

Tema: «Necessitat que té l'operari de sindicat-se».

FEBRER, 23

Conferència del company Joan Fronjosà, al Centre d'Esquerres del Poblet.

Tema: «Actuació política de la classe obrera».

FEBRER, 25

Conferència del company Estanislau Ruiz, a la Secció del Districte VII (Sans, 73), a les deu de la vetlla.

Tema: «Necessitat de reduir la jornada de treball».

Federació Comarcal de Barcelona

PROGRAMA D'ACTES ORGANITZATS PER AL PRESENT MES DE FEBRER

Febrer, 18.—A la Secció del Districte II. Conferència del company Josep Santaló, a les deu del vespre. Tema: «Dos projectes de llei de la U. S. C. al Parlament de Catalunya».

Febrer, 19.—A la Secció del Districte III. Miting d'orientació socialista. Oradors: Elinor Serrano, Joan Forment, F. Rossell Montané i Joan Fronjosà.

Febrer, 23.—A la Secció del Districte IV. Conferència del company Joan Comorera, a les deu del vespre.

Tema: «La U. S. C. al Parlament de Catalunya».

Febrer, 25.—A la Secció del Districte VIII. Conferència del company Conrad Guardiola, a les deu del vespre.

Tema: «La missió del proletariat».

Convocatorià

Es convoca als delegats de les Seccions de la U. S. C. al Consell Central de la Federació Comarcal de Barcelona, a la reunió que tindrà lloc el proper dimecres, dia 20, a les deu de la vetlla.

L'ordre del dia serà el següent:

a) Convocatorià i ordre del dia del Congrés de la Federació Comarcal de Barcelona.

b) Proposicions.

Secció Districte VII

Aquesta Secció celebrarà Assemblea general ordinària el proper diumenge, dia 26, a les deu del matí, al seu estatge social, Sans, 73, per a tractar el següent ordre del dia:

1er. Lectura i aprovació de l'acta anterior.

2on. Provisió de càrrecs vacants.

3er. Preparació del Congrés Nacional del Partit.

Es recomana la puntualitat.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Per a demà, diumenge, la Comissió de Cultura General portarà a cap la primera visita col·lectiva a les Institucions d'Assistència Social, que té en programa, començant per visitar la Casa de Maternitat (Travessera, 19).

Es convidarà tots els afiliats i simpatitzants. Lloc de reunió, a la plaça de Catalunya, parada de l'autòmbus lletra E, a un quart de quatre en punt de la tarda.

Penya U. S. C. d'Escacs

Diumenge passat tingué lloc la tercera de les partides corresponents al torneig. El resultat fou el següent:
Ruix guanyà Monpel.

La partida corresponent als companys Ferrés-Blanquer, no fou acabada per manca de temps. La continuaran el proper diumenge una vegada jugada la que els correspon.

En quant a la que corresponia jugar als companys Capdevila-Virgili, per incomparança del segon, el primer s'apuntà el punt.

Pel proper diumenge, dia 19, a les quatre de la tarda, correspon jugar:
Blanquer-Capdevila.

Virgili-Monpel.

Ferrés-Ruix.

Regiran les bases establertes per les anteriors partides.

A la llista d'afiliats hem d'afegir els següents companys: Rupert Bosto i Manuel Quintana.

Pel Comitè organitzador, E. Monpel.

Conferència del camarada Victor Serwy

Victor Serwy, representant de la cooperació socialista belga en l'Executiu de l'Aliança Cooperativa Internacional i ex-secretari de la Internacional Socialista, donà, diluns al vespre, a l'estatge central de la U. S. C., una conferència sobre «Socialisme i Cooperació», la qual atregué una forta concurrència. La conferència fou vertida al català pel company Ardiaca, el qual s'encarregà també de presentar el camarada Serwy.

A demanda de nombrosos companys, en el número vinent començarem a donar en fullat la transcripció del discurs del nostre company belga.

Cicle de conferències

Durant el corrent mes de febrer el company R. Polch i Capdevila, del nostre Comitè Executiu, donà un curs de conferències sobre «Història de les doctrines econòmiques», al Casal dels Sindicats de Sabadell.

Els dies assenyalats per a donar aquestes conferències són tots els dimecres, de 7 a 8 de la tarda.

Necrològica

El dia 24 del proppassat mes de gener, tingué lloc l'enterrament civil, al poble de Ripoll, de Na Teresa Delus Cabanes, mare política del nostre company Baldomer Ramon, de la Secció de Figueras.

Rebi el nostre company el nostre sentit condol.

El règim de vacances en les vaqueries

La «Unió Professional i Mutua d'Obrers vaquers de Catalunya», davant el fet que mentre uns patrons vaquers ja han concedit les vacances a llurs respectius obrers n'hi ha d'altres que encara no ho han fet i pretenen burlar el compliment d'aquesta disposició posa a coneixement de tots els obrers vaquers, socis i no socis, que faci un any almenys que treballin en la mateixa casa i no hagin gaudit encara dels set dies de vacances, que passin per la Secretaria d'aquesta entitat (Passatge d'Escudillers, núm. 1, primer) tots els dies feiners, d'onze a una del matí a donar coneixement per tal que per aquesta, es faci la corresponent reclamació sense necessitat que l'interessat hagi d'intervenir per a res, a més que els obrers vaquers no han de tenir temença de cap mena per defensar llurs legítims drets, puix que aquesta entitat procedirà amb energia contra possibles amenaces o represalles dels patrons, impedint-ho i fent que els tribunals castiguen com mereixi el patró que tal obri.

Per a guarir la TOS preneu

L'AIXAROP POLIBALSAMIC "GIOL"

aprovat i recomanat pels principals Doctors.

Es ven a Ptes. 4,05 el flaskó en totes les apotecaries

L'obsessió dels comunistsoides

Llegim a l'òrgan dels comunistsoides: «Primero, unidad dentro de la C. N. T., para evitar que a través de la puerta abierta por sus luchas intestinas se filtre como ya haciéndolo la U. G. T., y también para frustrar los planes de esa gotecilla de la «Unión Socialista de Cataluña» — los Clará, (no es afiliado), «Delavilla», «Botella», Comorera, etc. — que se proponen, según han dicho en su semanario (que aviat serà diari), fundar una nueva central sindical, especulando en la lucha entre «Treintay y «F. A. I.» y haciendo servir a los primeros de conejillos sacrificables a los experimentos».

Ja es veu: sense C. N. T., els heròis del B. O. C. (obrers: armeu-vos i aneu-hi!) no es veuen amb cor de fer la RRRRevolució. Encara es veu més clar: com que nosaltres aterrarem la C. N. T. i la F. A. I., nosaltres serem responsables de la mort, abans de néixer, de la RRRRevolució comunistsoides.

Són ganes de fastiguejar els «tècnics» que ni els falstes no volen a sou, gratis!...

La Conferència Obrera sobre l'atur forçós

(Ve de la pàgina 1)

segurador tindrà una severitat extrema contra els infractors i per tal de poder-la fer efectiva donarà facultats fefastes als Cos d'inspectors que nomenarà el mateix organisme obrer encarregat de l'assegurança.»

f) «Els tributs assenyalats en la consigna 3 serviran, mentre no s'hagi creat l'assegurança obrera proposada, per a atendre immediatament els obrers afectats per l'atur forçós i el subsidi es repartirà en la forma següent: 35 pessetes setmanals als obrers solters i 50 pessetes als que tinguin família a llur càrrec. Tindràn dret a subsidi tots els obrers que portin un any de residència a Catalunya i hagin treballat un mínimum de tres mesos.»

g) Mentre no estigui creada l'assegurança obligatòria la prohibició de desnonament per manca de pagament originada per l'atur forçós.

3. La Ponència tercera tal com estava redactada pel Comitè Organitzador.

4. La Ponència quarta que fou aprovada per unanimitat.

Tots o gairebé tots els altres acords presos en la Conferència Obrera són, com hem dit, inoportans o d'una marcada demagogia.

Bona part dels assistents no es van donar compte de la finalitat pràctica que la Conferència havia de tenir i es deixaren influir per la pressió aparatosa i revolucionària d'un d'aquells grups de gent jove que s'anomenen extremistes i no són més que uns desorientats.

Afortunadament, la majoria de delegats obrers, malgrat aquella pressió, donà el suport del seu vot a les conclusions pràctiques i constructives suara detallades i això ens permet senyalar l'èxit de la Conferència Obrera.

Cal, ara, que les nostres autoritats prenguin bona nota de les Conclusions aprovades i les portin a la pràctica com més aviat millor. El problema de l'atur forçós té més importància que totes les altres qüestions que puguin exigir l'atenció dels dirigents de la nova política catalana.

En el terreny polític i social tot pot sofrir un compàs d'espera perquè la urgència de totes les coses és relativa. Però la urgència d'aparagar la fam que s'ha ensenyorit de milers de llars de germans nostres és una cosa absoluta.

I la fam justificaria tota mena d'acions desesperades.

F.

Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques

Impresos comercials
i de Fantasia
Edicions-Enquadernacions
Llibres ratllats
Cartonats per a fotografies

Rosselló, 84 Telèfon 35490
(entre Borrrell i Viladomat) Barcelona

Fulls de viatge

Aquells a qui els nostres peculiars quefers ens portem, sovint, a recórrer variades comarques de la Península, es ben interessant la contemplació i el comentari del panorama social i polític que ofereix Espanya d'ençà d'instaurada la República.

El trasbals ha estat i segueix essent profund, i arreu des del més humil i quiet llogarret, fins a la populosa i trepidant capital de l'Estat.

Jo recordeo ara, entre altres coses, fets viscuts durant la dictadura de Primo de Rivera i vaig a narrar-ne algun dels que vaig ésser protagonista en part, o millor dit, testimoni.

Un dia anava camí de la conca minera de Puerto-Llano, en plena Manxa, en un compartiment del tren ocupat per diversos obrers que xiuxuejaven recelosament entre ells i es passaven un full o periòdic rebel al règim pel que jo endevinava. De sobte, féu irrupció al vagó una parella de guàrdia civil acompanyant un agent de policia que demanà a tots els documents. Vaig observar que aquells companys de viatge s'impressionaven una mica... i que ràpidament desapareixia aquell diari periòdic de llurs mans. El to i el gest d'aquella gent era d'una altivesa tan pujada, que feria, i d'aquells civils—gent pagada i manada al fi i al cap—asseguraria que ens miraven ferotgement. Era, tot plegat, una magnífica representació de l'Estat brutal.

Jo, com a viatjant de comerç, anava ben documentat i aviat vaig ésser donat d'alta; les engúnies foren per als altres companys, que ni cèdula duïen, llevat d'un o dos. A tot això, sento que em furguen la butxaca de l'abric; instantàniament m'hi poso la mà... i toco un paper. Era «aquell» periòdic! El cor m'ho deia, i perquè era així, i també perquè em vaig fer càrrec tot seguit de la situació, em vaig prestar, gairebé complagut, a les possibles conseqüències. Per fi marxaren els esbirros, i jo, sense dir un mot, vaig allargar el «cuerpo del delito» a aquells companys, que el prengueren també sense obrir els llavis. Un eloqüent creuament de mirades fou tota excusa i compenetració...

Un altre dia, fent camí de Galicia a Madrid, en un tren ràpid, en arribar a un encreuament important de línies, pujà el «senyor governador» de X, acompanyat de secretaris i amics.

Com que al meu departament anava jo sol, els sembla el més a propo-

sir per a instal·lar-s'hi. Era tanta la gatzara i l'aldarull d'aquella gent que, en bona fe, vaig passar molta estona creient que allò d'anomenar «señor gobernador» a tort i a dret a aquell tipus «jaranero» i bufat, era pura «guas» dels «amigos». Però aviat vaig veure que anava errat. Aquella xusma insolent i infelici, aduava servilment, estúpida, d'«amo» influent i poderós, a ben segur gran propietari i gran cacic de qualsevol malaurada comarca que patia el poder d'aquella autoritat borbònica.

I bé: aviat fou formada una taula amb maletes i damunt d'ella es començà una esbojarrada partida de «monte». Què una! Cinc, deu, vint!... Allí corrien els diners a doxo, i sort que el joc estava rigorosament prohibit!...

Del cotxe-restaurant es feren servir vi blanc de la Rioja. I vinga beure, jugar, cobrar, pagar... i renegar. Jo estava escurxat. Allò era una autoritat o bé una farsa grotesca?, em preguntava. Sí, era això darrer. Era un simple episodi de la justícia i de la vergonya imperant, protegida per les baionetes i els màusers... i pel beatífic somriure de la riquesa i les benediccions de la clerecia.

Es natural, doncs, que ara aquells humils companys de viatge camí de Puerto-Llano es vegin dels atropells d'aquell governador cràpula, i que aquest, qui sap si sent badalls de melangia a Villa Cisneros—rengul, desesperat, contra la flamant i quasi ènrgica República.

E. VOLUTIN

Paper de fumar amb fulla d'ateller

TANKING

NIALET - Telef. 14768

Para IV, 12/130 - BARCELONA

Bar Cerveseria «La Polsaguera»
«Casa Quimet»
Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics
Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes
ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, cafè, xocolata, etc.
Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell «La Polsaguera»

RONDA UNIVERSITAT, 5
TEL. 11728

NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10% mitjançant la presentació del carnet.

PER A
Rentar Netejar Desinfectar

FACILMENT, RAPIDAMENT
ECONOMICAMENT

ANNITE

DONA
SATISFACCIÓ COMPLETA

PAQUETS DE 1 i 2'70 PESSETES

NO HI HA SOSA, NI ESCATES, NI SABÓ

FILL D'E. BRIGUERA - Avinguda 14 Abril, 383 - BARCELONA